

Az ellenkultúra jegyében

„Olvasható-e” a plakát, anélkül hogy elolvassánk? A kérdés megválaszolásához Victor Moscoso, az amerikai rockplakát talán legismertebb mesterének a kiállítás kiadványában idézett ars poeticája adja meg a kulcsot. „Például azt mondták, hogy a tipográfia legyen mindig olvasható, úgyhogy ezt megfordítottam, és azt mondtam, legyen olyan olvashatatlan, amennyire ez lehetséges. Egy másik szabály szerint a plakát gyorsan és egyszerűen közvetítse üzenetét. Úgyhogy azt mondtam: egy plakát tartson fel, ameddig csak lehet. Egy további szerint ne használjunk vibráló színeket, mert irritálják a szemet. Úgyhogy azt mondtam: használjunk vibráló színt, amikor csak lehet. Elvégre a zenészek any-

nyira feltekerték az erősítőket, hogy beszakadt az ember dobhártyája. Én a szemmel tettem ugyanezt.”

Moscoso a modern és a populáris kereskedelmi plakát ellenében hirdetett új grafikai nyelvet egy ellenkultúra jegyében, amelyben a zene játszotta a főszerepet. Egy olyan plakát befogadásában, amelynek grafikai ritmusa együtt lüktet a zenével, nem a közlés az elsődleges, hanem a sokkoló, felkavaró hatás. Ennek célja és egyben eszköze is az érzékek összezavarása, az érzékelés felfokozása, amely a pszichedelikus szerek hatásához hasonló élményhez vezet. Természetesen történt közlés is, hisz Moscoso és társainak plakátjai koncertekre invitáltak.

(folytatás a 3. oldalon)